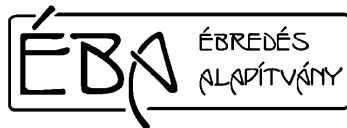


**SÍPOS ETE ÁLMOS**

**VANNAK-E DÉMONOK?**



**PÉCEL, 1998**

© Ébredés Alapítvány 1998  
Minden jog fenntartva. „All rights reserved.”

Kiadja az Ébredés Alapítvány  
Levélcím: 2119 Pécel, Kálvin tér 2/b.  
Telefon: (28) 452-334

Felelős kiadó: Szabó László  
Szerkesztő: Margit István  
Tördelés: Gulyás Pál

Készítette a MA-PRINT BT.  
Felelős vezető: Mayer Gábor

## Vannak-e démonok?

Minden előadást meghatároz a címe, amely az előadót arra kötelezi, hogy a címben megadott témáról beszéljen. A hallgatókat pedig arról tájékoztatja, hogy mit várhatnak.

Ezt azért bocsátom most előre, hogy ne okozzak csalódást azoknak, akik azt várják, hogy ma az okkultizmusnak nevezett, rendkívül nagy területet átfogó jelenségről fogok szólni. Arra öt előadás sem lenne elég. Ma a démonokról beszélnek, amely kérdéscsoport valóban az okkultizmus egyik részterületét öleli át.

A gyökerekhez megyünk, amikor ezt a témát tisztújk a megbeszélés, megvizsgálás tárgyává. Mégpedig a bibliai gyökerekhez. Hiszen ebben a nagy és nehéz kérdésben nagyon fontos, hogy minden hívő ember a bibliai gyökereket lása és értse világosan.

Kérdésünk tehát így hangzik: Vannak-e démonok? Érdekes, hogy a felvilágosodás utáni ember nemcsak Isten létét tagadta, hanem a démonok létét is mosolygott. Ha a képzőművészet vagy az irodalom foglalkozott e lényekkel, a Sátánt általában egy patás, szarvas ember-állatnak, a démonokat pedig vörös hajú, nagykörmű, gonosz tekintetű, kegyetlen nőknek ábrázolták. Ezekben az ábrázolásokban több volt a gúny, a humor, a komolytalanság, nem kevészer a szex, mint a valóságukba vetett hit. De azt azért a leghitlenebb ábrázolás és könyv is világossá tette, hogy ezek — a szerintük nem létező lények — az ember ellenségei.

Ez a helyzet körülbelül 25 évvel ezelőt megváltozott. Az eddig mesefiguráknak tartott és képzelet szülte lényeknek vélt démonokról újra írni kezdtek, filmeket készítettek, énekeltek róluk, és egyre kevésbé úgy, mint az emberiség ellenségeiről. A démonot szexis nők jelentették meg, vagy különös képességű, olykor torz lényeknek ábrázolták. És bár a gonzság képviselőinek tuntek, mégis a démonokkal kapcsolatban feltrúnik egy egészen új gondolat, ami eddig ismeretlen volt, ez pedig az, hogy a démon az ember barátja. Ha hívja az ember, akkor jön és segít. Egyre jobban terjed ez az új hit, miszerint vannak démonok. Vannak, akik látják vagy láták Őket. És ma már egyre kevesebben nevetnek azokon, akik azt erősítik, hogy igen is léteznek ezek a lények.

A harmadik érdekes jelenségcsoport a keresztyéneknél figyelhető meg. Az úgynevezett egyetemi teológia ma sem foglalkozik ezzel a kérdéssel. Komolytalannak tartják a démonológiáról beszélni a teológián. Sok, képzettnek mondott lelkész, egyházi vezető és bibliai keresztyén nem is hisz valójában a démon-

## Fontos kérdéseink

---

nok létezésében. Míg a keresztyének másik csoportja hiszi, komolyan veszi, de olyan félelemmel és rettegéssel beszélnek róluk, ami egy kívülálló hallgató számára érthetetlen. Sőt sokszor az a benyomása az embernek, hogy a démonoktól a hívő keresztyének jobban félnek, mint magától Istentől, vagy az Úr Jézustól. Ha megtudják némelyek, hogy egy okkultista megfogott egy kilincset, még nem fognák utána, nehogy a démon beléjük menjen. Ugyanakkor kisebb hazugságot minden további nélkül megengednek maguknak az emberek, mert az „csak” az Urat sérti meg.

Akkor most melyik magatartás a helyes? Egyáltalán vannak-e démonok vagy nincsenek?

### 1. Mit mond a Biblia a démonokról?

Előadásom első pontjában a Biblia bizonyágrétével szeretnék foglalkozni. Mit mond a Biblia a démonokról? Ebben a kérdésben ugyanis egyetlen megbízható forrásunk a Biblia. Beszél-e Biblia a démonokról? Ha igen, mit? Ez a szó, hogy „daimonion” vagy „daimon”, amiből a magyarosított démon szó származik, az Újszövetségben közel százszor előforduló görög szó, amely testhez nem kötött, szellemi élőlényeket jelöl. Ezeket az élőlényeket azonban a Biblia nemcsak „démon” névvel nevezi meg, hanem úgy is, hogy „angyal” vagy „lélek” vagy az „ördög angyalai”. A Zsidókhoz írt levél kivételével minden levél, minden evangélium írója számtalan helyen úgy beszél a démonokról, mint élő, szellemi lényekről.

A démonokról és munkájukról legtöbbet az evangéliumok írnak. Máté evangéliumában a 4., 7., 8., 9., 10., 11., 17. fejezetekben olvasunk a démonokról. Márk evangéliumában négy fejezetben olvasunk e témáról. Lukács evangéliumában öt fejezetben találunk démonokról beszámolóit. János evangéliumában három fejezetben olvasunk róluk. A Cselekedete könyve négy fejezete, Pál levelei Jakabon és Péteren át a Jelenések könyvéig mind úgy írnak a démonokról, mint élő valóságról, élő személyekről. Jézus szavai soha, semmi kétséget nem támasztottak a démonok létevel kapcsolatban. (Mt. 12,22-29; Mk 15. és 16. fejezet, Lk 10. és 17. fejezet stb.)

Az Ószövetség nem démonoknak nevezi ezeket a lényeket, hanem ahogy a Károli fordítás visszaadja: „ördögöknek”. 5Móz 32,17; Zsolt 106,37; 3Móz 17. Vagy úgy nevezi ezeket a lényeket, hogy „gonosz lélek”. Bírák 9,23; 1Sám 16,14; 1Kir 22,22 stb.

A Biblia egyértelmű bizonyossága szerint tehát, démonok léteznek, és ez olyan magától értetődő, mint Isten lénye. Ezért a Biblia, ahogy Isten létének bi-

## Fontos kérdéseink

---

zonyításával sehol nem foglalkozik, egyetlen mondatot, szót sem veszteget annak bizonyítására sem, hogy vannak démonok.

Tegyük fel akkor a kérdést: Kik ezek a démonok? Itt szögezzük le a Biblia egyértelmű tanítását azokkal a téves, minden bibliai alapot nélkülöző elképzelésekkel szemben, hogy a démonok nem gonosz női szellemek, sem nem elhunyt, gonosz emberek visszajáró, a világűrben csavargó szellemei, hanem azok a bukott, Isten ellen fellázadt angyalok, akik a démonok fejedelme, a Sátán által szervezett nagy lázadásban részt vettek és lebuktak Mt 12,24. Bukásuk után is szervezett csapatban maradtak. Erre utal az Ef 6,12, amely beszél ezeknek a csoportoknak a fejedelmeiről, vezetőiről, akik közül az Ef 6,11-12 szerint sokan még szabadon tevékenykednek. Mások pedig, ahogy ezt a 2Pé 2,4 és a Júdás levele 6. verse állítja, már régóta fogva vannak. Legfőbb irányítójuk neve: Sátán.

Ezek a lények nem erők. Létezésük nem függ az embertől. Mivel szellemi lények, az emberi szem számára láthatatlanok. Ugyanakkor, mivel személyek, értelemmel rendelkeznek. Hiszen azt olvassuk róluk, hogy megismerték Jézust Mk 1,24. Tudatában voltak elkerülhetetlen sorsuknak Mt 8,29. A Lk 8,28 szerint képesek érzelmi megnyilvánulásokra, és akarattal is rendelkeznek. A Lk 8,28-30-ban olvasható párbeszédben személyes névmást használ velük kapcsolatban a Biblia, tehát egyéniségek. Mivel a tévtanok kifejlesztésében és terjesztésében is részt vesznek, 1Tim 4,1-3, magas fokú intelligenciával rendelkeznek.

A Biblia úgy emlegeti őket, mint tisztátalan és gonosz lelkeket. Ez azt jelzi, hogy lényük erkölcstelen, gonosz, istenkáromló. Értelmi képességeik következtében például a jövőbe is egy bizonyos határig belátnak, de ez nagyon korlátozott ApCsel 16,16. Mivel nincsenek testhez kötve, a test korlátaival nem rendelkeznek olyan értelemben, mint mi, emberek. A Lk 8,30 szerint egy emberben egy légiónyi démon lakozott. Ha emberekbe költöznek, rendkívüli erő kifejtésére képesek, lásd a gadarai megszállottat: Mk 5,3. A démonok léteinek tagadása tehát biblia értelemben tudatlanság.

## 2. A démonok és Isten.

A második pont, amiről szeretnék beszélni, ezt a címet viseli: A démonok és Isten.

Ha ezek után azt vizsgáljuk, hogy mi a démonok célja, akkor e kérdés az Isten és a démonok viszonyához vezet bennünket. Mivel a démonok a Sátán beosztottai, a Sátán angyalai, céljuk ugyanaz, ami a Sátáné: Isten terveinek megvalósulását támadják és akadályozzák, és ahogy tudják. Ezt többféle módon és eszközzel teszik.

## Fontos kérdéseink

---

A láthatatlan világban folyó tevékenységükre utal a Dán 10,10., az Ef 6,11-12., illetve a Jel 16,13-16. Dániel könyvében akadályozza Isten küldöttének az érkezését. Mihály arkangyalnak, miközben viszi a hírt, harcot kell vívnia a démonok fejedelmével. A Jelenések könyvében is hasonló hadakozástól olvasunk.

A démonok fő célja tehát nem az ember támadása. Ennél nagyobb céljuk van: Isten. Mivel a Sátán főnöksége és irányítása alatt állnak, és tevékenységük sok-sok területre kiterjed, könnyen azt hihetné a Bibliát nem ismerő keresztyén, hogy ez a tény a Sátán mindenütt jelenvalóságát és mindenbatóságát jelzi. A démonok tevékenységén keresztül akarja ugyanis a Sátán elhitetni az embervilággal azt, hogy ő mindenhol ott van, és ő az Istennel egyenlő. A Biblia azonban semmi kétséget nem hagy afelől, hogy a Sátán teremtmény (Jn 1,3; Kol 1,15-16;), aki Isten feltétlen hatalma és uralma alatt áll. Egykori lázadásának úgy időleges, mint végső büntetése készen van (Jel 20,10). Ez az ítélet megfellebbezhetetlen. A Sátán nem partnere Istennek, hanem lázadó rabszolgája angyalaival, démonaival együtt. Azért mondom, hogy szolgája, mert a Sátán még jelen helyzetében és állapotában is csak azt teheti, amint Isten neki megenged, ameddig a láncra elér. Sőt, ha Isten úgy parancsolja, köteles Istennek engedelmessé válni. (Bír 9,23; 1Sám 16,14; 1Kir 22,22) Amikor Isten parancsot ad a gonosz szellemnek, a gonosz léleknek, akkor azok engedelmeskednek.

Csak a Bibliát nem jól ismerő emberrel tudja a Sátán elhitetni démonain keresztül, hogy ő és démonai uralják ezt a világot. Ezt azért teszi, hogy jobban rettegjen tőle mindenki, mint magától Istentől. Ne veszítsük tehát soha szem elől a démonok célját, mely mint említettem is, nem más, mint Isten tervének támadása, uralmának akadályozása, dicsőségének és tekintélyének rombolása.

Az 1Tim 4,5 szerint — ahol arról olvasunk, hogy gonosz lelkek tanításaira figyelnek az emberek — *sok tévtanítás mögött is démonok állnak*. Ezt igazolja az Ószövetség is, amikor a bálványimádás sok formája mögött démoni inspirációt lát. (A 3Móz 17,7; 5Móz 32,17 és a Zsolt 106,36-37.) Ezek az igék arról szólnak, hogy akik részt vesznek a bálványimádásban, az ördögnek mutatnak be áldozatot, és nem Istennek. Nem egy fadarabnak, s nem egy kődarabnak. De erre utal Pál apostol is az 1Kor 20-ban, ahol azt mondja, hogy a pogányok, amikor áldoznak, az ördögnek áldoznak és nem az Istennek. Illetve erről szól a Jel 9,20 is, miszerint a világtörténelem utolsó szakaszának nagy vallása lesz az ördögök és démonok imádása.

A Jak 3,15 szerint vannak olyan tanítások a keresztyének között is, amelyek mögött démonok állnak. Az ő művik a Biblia szövegének, tekintélyének hitetlenítése és elcsavarása hamis irányba. Az 1Jn 4,1-4 arra utal, hogy Jézus igazi megváltó művének relativizálása, istenségének kétségbe vonása, személyének a középpontból való félretolása mögött ravasz démonok állnak. Azt mond-

ja János, hogy ez az Antikrisztus lelke, aki tagadja, hogy Jézus Krisztus testben megjelent Úr. Sőt, az 1Tim 4,1-3-ban olvasható tévtanítás mögött is, mely egyrészt a cselekedetek általi üdvözülést, másrészt a júdaista törvényeskedést, étkezési törvények szorgalmazását sugalmazó tanok mögött, démonok állnak.

*Összefoglalva:* tevékenységük a dicsőséges, örökkévaló Isten terve és egy-szülött Fia, Jézus Krisztus királyi uralmának megvatósulása ellen irányul. Ezt szolgálja a szellemi területen kifejtett tevékenységük a Biblia tekintélye, szövege elleni támadás és a kereszt evangéliumának felhígítására terjesztett vallási tévtanok sokasága.

### 3. A démonok és Jézus

A következő pontnak ez a címe: A démonok és Jézus

Nagyon komoly problémák származnak abból, ha valaki a Biblia démonokról szóló tanítását nem ismeri, de abból is, ha nem jól ismeri. Az utóbbin azt értem, ha valaki azt hiszi, hogy a Biblia fő témája a Sátán és a démonok, illetve a velük szembeni küzdelem; az téved. *A Biblia fő témája Isten, illetve az Ő hatalmának, dicsőségének bemutatása.* Isten dicsőséges hatalma pedig legcsodálatosabban Jézus Krisztusban ragyogott, ahogy ezt a Kol 1,15 írja „Aki képe a láthatatlan Istennek” és a Kol 2,9 „Mert Őbenne lakozik az istenségnek egész teljessége testileg”. Jézus személyéhez, hatalmához és erejéhez képest a Sátán és démonai személye még annyira sem jelentős, mint számunkra egy légy vagy hangya, amelyet egy kézlegyintéssel vagy újságpapírral elintézzünk, és utána nem kérdezi meg senki: hogy te mit csináltál? Mint amikor a tyúkudvar fölött megjelenik a karvaly, minden csirke a tyúkanyóhoz menekül, a tyúkok pedig befutnak az ólba, a verebek és az énekesmadarak pillanat alatt elhallgatnak, olyan volt Jézus megjelenése a földön. A démonok menekültek, könyörögtek, örültek, ha egérutat nyerhettek, és Jézus egyetlen szavára sunyítva kullogtak tovább, kerültek azt a helyet, ahová Jézus betette a lábát.

Ha csak nagyjából vizsgáljuk meg Jézus magatartását, szavait, tetteit, amiről a Biblia beszámol, lebilincselő és lélegzetelállító az a fölény, az a hatalom, amivel a démonokkal bánik. Több helyen azt olvassuk, hogy egyetlen szavával kiűzte a démonokat az emberből Mt 8,16. Máshol, megdörgálja őket Mk 1,25-26. A Mk 1,34 szerint megtiltja nekik, hogy megszólaljanak. Mk 7,29-ben úgy szabadul meg egy lány, hogy nincs is testileg jelen, amikor Jézus parancsot ad a benne lévő démonnak a távozásra. Egy helyen megkérdezi a démon nevét (Mk 5,9), és utána parancsol neki, de nem folytat sehol a démonokkal párbeszédet. Nem partnerei a démonok Jézusnak. Sehol sem olvassuk, hogy Jézus a

## Fontos kérdéseink

---

démonoknak könyörög, vagy velük vitatkozik, egyezkedik, netán valami imaharcban napokon keresztül küzdene ellenük. Jézus nem csinál szertartást, nem mormol varázsszavakat, nem rendeli vissza a betegeket újabb kezelésre. Ő szól, és a démonok azonnal eltávoznak.

Érdekes, a Biblia, hogy a korabeli démonikus szertartásos ördögűzéstől megkülönböztesse Jézus tevékenységét, soha nem használja Jézussal kapcsolatban az „exorcistes” szót, az ördögűzés szakkifejezését. Ilyen értelemben Jézus nem ördögűző! Ő csak szól, és menekültek a démonok. Azért is csodálkozott rajta mindenki Mk 5,27, hogy neki semmiféle szertartásra nincs szüksége, semmiféle varázsszavak kimondására nincs szüksége, hatalommal szól és parancsol, és a démonok eltakaródnak.

Amikor Jézus szavára egy emberből kiment vagy kimentek a démonok, érdekes, hogy szinte mindig egyúttal egy betegségből is megszabadultak az emberek. Jézus megjelenése tehát szabadulást hozott.

Jézus testi és lelki gyógyításai, a démoni hadak megvert menekülése egyetlen nagy üzenetet akartak erősíteni és tudtul adni, ez pedig az, hogy a földre megérkezett, és látható módon megjelent Isten országa, melynek királya, reprezentánsa, Jézus Krisztus. Ez az ország az, amelyben a démonoknak nincs hatalma, sem helye, mert Jézus az erősebb. Világosan elmondja ezt Jézus a Mt 12,25-29-ben olvasható beszédében, amelyből kiderül, hogy a démonvilág uralma és hatalma Jézus megérkezésével súlyos vereséget szenvedett. Ő az a bizonyos erősebb, aki jött és elfoglalta a palotát. Jézus megérkezése azért váltott ki tehát olyan heves mozgást a démonvilágban, és mert tudták, ha a Golgotán és Jézus sírjában megtörténik az előre eltervezett esemény, tehát Jézus meghal a világ bűneiért, és feltámad, nem lesz többé erő, amely Isten országa terjedését e földön meg tudja állítani. Az pedig a démoni megszálló csapatokat visszavonulásra készíti. A Kol 2,15 betekintést enged abba a világba, ahol Jézus győzelme realizálódott „Jefegyverezvén a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, őket bátran mutogatta, diadalt vévén rajtuk abban”. Jézusról mondja ezt, miután feltámadása után a mennybe megy.

A világ fiai félhetnek a démonoktól, Isten gyermekei azonban Jézusban a védett oldalon vannak. Ezért mondta Jézus, hogy az Ő juhait senki ki nem ragadhatja az Ő kezéből (Jn 10,28). És erre a démoni tervre és szándéokra mondja Pál a Rm 8,38-ban: „Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók, se következők, sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakaszthat el minket az Istennek szerelmétől, mely vagyon a mi Urunk Jézus Krisztusban.” Amikor itt Pál fejedelemségekről, angyalokról és hatalmasságokról beszél, a démonvilágra utal.



## Fontos kérdéseink

---

zonyításával sehol nem foglalkozik, egyetlen mondatot, szót sem veszteget annak bizonyítására sem, hogy vannak démonok.

Tegyük fel akkor a kérdést: Kik ezek a démonok? Itt szögezzük le a Biblia egyértelmű tanítását azokkal a téves, minden bibliai alapot nélkülöző elképzelésekkel szemben, hogy a démonok nem gonosz női szellemek, sem nem elhunyt, gonosz emberek visszajáró, a világűrben csavargó szellemei, hanem azok a bukott, Isten ellen fellázadt angyalok, akik a démonok fejedelme, a Sátán által szervezett nagy lázadásban részt vettek és lebuktak Mt 12,24. Bukásuk után is szervezett csapatban maradtak. Erre utal az Ef 6,12, amely beszél ezeknek a csoportoknak a fejedelméről, vezetőiről, akik közül az Ef 6,11-12 szerint sokan még szabadon tevékenykednek. Mások pedig, ahogy ezt a 2Pt 2,4 és a Júdás levele 6. verse állítja, már régóta fogva vannak. Legfőbb irányítójuk neve: Sátán.

Ezek a lények nem erők. Létezésük nem függ az embertől. Mivel szellemi lények, az emberi szem számára láthatatlanok. Ugyanakkor, mivel személyek, értelemmel rendelkeznek. Hiszen azt olvassuk róluk, hogy megismerték Jézust Mk 1,24. Tudatában voltak elkerülhetetlen sorsuknak Mt 8,29. A Lk 8,28 szerint képesek érzelmi megnyilvánulásokra, és akarattal is rendelkeznek. A Lk 8,28-30-ban olvasható párbeszédben személyes névmást használ velük kapcsolatban a Biblia, tehát egyéniségek. Mivel a tévtanok kifejlesztésében és terjesztésében is részt vesznek, 1Tim 4,1-3, magas fokú intelligenciával rendelkeznek.

A Biblia úgy emlegeti őket, mint tisztátalan és gonosz lelkeket. Ez azt jelzi, hogy lényük erkölcstelen, gonosz, istenkáromló. Értelmi képességeik következtében például a jövőbe is egy bizonyos határig belátnak, de ez nagyon korlátozott ApCsel 16,16. Mivel nincsenek testhez kötve, a test korlátaival nem rendelkeznek olyan értelemben, mint mi, emberek. A Lk 8,30 szerint egy emberben egy légiónyi démon lakozott. Ha emberekbe költöznek, rendkívüli erő kifejtésére képesek, lásd a gadarai megszállottat: Mk 5,3. A démonok létének tagadása tehát biblia értelemben tudatlanság.

## 2. A démonok és Isten.

A második pont, amiről szeretnék beszélni, ezt a címet viseli: A démonok és Isten.

Ha ezek után azt vizsgáljuk, hogy mi a démonok célja, akkor e kérdés az Isten és a démonok viszonyához vezet bennünket. Mivel a démonok a Sátán beosztottai, a Sátán angyalai, céljuk ugyanaz, ami a Sátáné: Isten terveinek megvalósulását támadják és akadályozzák, és ahogy tudják. Ezt többféle módon és eszközzel teszik.

## Fontos kérdéseink

A láthatatlan világban folyó tevékenységükre utal a Dán 10,10., az Ef 6,11-12., illetve a Jel 16,13-16. Dániel könyvében akadályozza Isten küldöttének az érkezését. Mihály arkangyalnak, miközben viszi a hírt, harcot kell vívnia a démonok fejedelmével. A Jelenések könyvében is hasonló hadakozásról olvasunk.

A démonok fő célja tehát nem az ember támadása. Ennél nagyobb céljuk van: Isten. Mivel a Sátán főnöksége és irányítása alatt állnak, és tevékenységük sok-sok területre kiterjed, könnyen azt hihetné a Bibliát nem ismerő keresztyén, hogy ez a tény a Sátán mindenütt jelenvalóságát és mindenbarátságát jelzi. A démonok tevékenységén keresztül akarja ugyanis a Sátán elhitetni az embervilággal azt, hogy ő mindenhol ott van, és ő az Istennel egyenlő. A Biblia azonban semmi kétséget nem hagy afelől, hogy a Sátán teremtmény (Jn 1,3; Kol 1,15-16;), aki Isten feltétlen hatalma és uralma alatt áll. Egykori lázadásának úgy időleges, mint végső büntetése készen van (Jel 20,10). Ez az ítélet megfellebbezhetetlen. A Sátán nem partnere Istennek, hanem lázadó rabszolgája angyalaival, démonaival együtt. Azért mondom, hogy szolgálja, mert a Sátán még jelen helyzetében és állapotában is csak azt teheti, amit Isten neki megenged, ameddig a láncra él. Sőt, ha Isten úgy parancsolja, köteles Istennek engedelmeskedni. (Bír 9,23; 1Sám 16,14; 1Kir 22,22) Amikor Isten parancsot ad a gonosz szellemnek, a gonosz léleknek, akkor azok engedelmeskednek.

Csak a Bibliát nem jól ismerő emberrel tudja a Sátán elhitetni démonain keresztül, hogy ő és démonai uralják ezt a világot. Ezt azért teszi, hogy jobban rettegjen tőle mindenki, mint magától Istentől. Ne veszítsük tehát soha szem elől a démonok célját, mely mint említettem is, nem más, mint Isten tervének támadása, uralmának akadályozása, dicsőségének és tekintélyének rombolása.

Az 1Tim 4,5 szerint — ahol arról olvasunk, hogy gonosz lelkek tanításaira figyelnek az emberek — *sok tévtanítás mögött is démonok állnak*. Ezt igazolja az Ószövetség is, amikor a bálványimádás sok formája mögött démoni inspirációt lát. (A 3Móz 17,7; 5Móz 32,17 és a Zsolt 106,36-37.) Ezek az igék arról szólnak, hogy akik részt vesznek a bálványimádásban, az ördögnek mutatnak be áldozatot, és nem Istennek. Nem egy fadarabnak, s nem egy kődarabnak. De erre utal Pál apostol is az 1Kor 20-ban, ahol azt mondja, hogy a pogányok, amikor áldoznak, az ördögnek áldoznak és nem az Istennek. Illetve erről szól a Jel 9,20 is, miszerint a világtörténelem utolsó szakaszának nagy vallása lesz az ördögök és démonok imádása.

A Jak 3,15 szerint vannak olyan tanítások a keresztyének között is, amelyek mögött démonok állnak. Az ő művik a Biblia szövegének, tekintélyének hitetlenítése és elcsavarása hamis irányba. Az 1Jn 4,1-4 arra utal, hogy Jézus igazi megváltó művének relativizálása, istenségének kétségbe vonása, személyének a középpontból való félretolása mögött ravasz démonok állnak. Azt mond-

## Fontos kérdéseink

---

A benne lakásnak, a megszállottságnak az ismertetőjele, hogy az ember kényszer alatt van, és nem tud ellenállni annak, aminek egyébként nem szeretne. De ezt a szót a Biblia soha nem használja arra az emberre, aki csak démoni befolyás alatt van. A megszállott a démon rabszolgája. Ennek legismertebb példája a gadarai ördöngös története Mk 5,1-17. A megszállottság ismertetőjelei között a következőket találjuk a bibliai leírásokban: vadság, erőszakosság, agresszivitás, síkoltozás, üvöltés, görcsös rohamok, öncsonkítás, gyötrelmek, meztelenség, némaság, sükettség stb. A megszállott emberből megszólaló hang jelzi, hogy benne más személyiség jelentkezik és létezik. De ez a más személy, aki megszólal a megszállottakból, a bibliai példákban minden esetben logikusan, értelmesen szól és érvelt, ellenében a tudathasadásos, elmebetegek zagyva beszédével és logikátlan szövegeivel. Erre a tényre a lelkigondozóknak is érdemes odafigyelni.

A megszállottak jellemzői továbbá a természetfeletti ismeret és egy bizonyos fokú jövő-ismeret. Például felismerik Jézust Mk 5,24. Felismerik Pált (Filippi jóvendórnő leánya, ApCsel 16,7). És bizonyos jóstehetségük is volt. Az utóbbihoz csak annyit, hogy a démonok megjósolni csak azt tudták, amire a Sátán készült. De azt soha nem tudták előre megmondani, amit Isten akart cselekedni.

A démonok és emberek kapcsolatát illetően meg kell még vizsgálnunk azt a fontos kérdést, hogy miként léptek kapcsolatba a démonok az emberrel. E kérdésre keresve a választ a Biblia alapján három dolgot állapíthatunk meg.

Arra a kérdésre, hogy miként kerülhet egy ember kapcsolatba a démonokkal, az evangéliumok semmiféle választ nem adnak. Ezt a kérdést egyáltalán nem is vizsgálják. Érdekes, hogy Jézus egyetlen esetben sem tett még utalást sem arra, hogy a megszállottak valami szörnyű bűnt követtek volna el, mielőtt ez a dolog megtörtént velük.

A második megjegyzés, amit az egész Bibliából meg lehet állapítani az, hogy a bálványimádás minden formája és a démonok tevékenysége között szoros összefüggés van. Erre utal részben az 5Móz 18,9-12-ben található felsorolás, ahol felsorolja az ókori bálványimádásnak több elemét és praktikáját. Erre utal az 5Móz 32,17, amikor viszik az emberek az áldozatot a bálványoknak, és azt mondja az ige, hogy az ördöggel kerülnek kapcsolatba. Ugyanezt erősíti az 1Kor 10,20-21-ben leírt ige is. Vagyis a bálványimádással kapcsolatos minden tevékenység kapunyitás a démonok előtt.

A harmadik egyértelműen megállapítható tény az, hogy az okkultizmussal való foglalkozás, az abban való részvétel, szintén kapunyitás a démonok felé. Erre egyik példa az ApCsel 16,16-ban olvasható leánynak a példája, akiben — azt írja a görög szöveg, hogy: „Püthon-pneuma” — Püthon lelke lakott. Ez a

## Fontos kérdéseink

---

név azt jelenti, hogy a lány valamiképpen gyakorolhatta a jóslást, mégpedig a delfi jóslást, ahol Püthon istennő vagy jószág szelleme névről is ismert volt, és ez vonzotta hozzá és vele a démonokat.

A második példa szintén az ApCsel 19,8-20-ban található, amikor Pál Efézusban sok démonot kiűzött. Tudjuk, hogy Efézus az ókori okkultizmus fontos központja volt. Híres volt mágikus iratkeresceiről, varázskönyveiről, melyeket efézsusi iratoknak neveztek. Ezért a démonok tevékenysége is fokozott volt ebben a városban. E tények teszik érthetővé, hogy a Biblia miért tiltja a bálványimádást és az okkultizmus minden formáját olyan élesen és határozottan.

Miközben mindezt megállapítjuk, azt is hozzá kell tenni, hogy bár a bálványimádást és az okkultizmus, jóslás, varázslás minden formáját a Biblia egyértelműen súlyos bűnnek nevezi és bélyegzi, mégsem állítja sehol a Biblia azt, hogy aki ezeket a bűnöket cselekszi, az kivétel nélkül mind megszállott lesz utána, és a démon bele fog költözni. Vigyázni kell tehát azzal az elhamarkodott ítélettel, hogy aki okkultizmust csinált, az mind egytől egyig megszállott lett, és beleköltöztek a démonok. Azt viszont egyértelműen ki lehet mondani, hogy az újjászületett ember, akit „Isten megszabadított a sötétség hatalmából, és átvitt az ő szerelmes Fiának országába” Kol 1,13; a démonok ellen védve van, és nem lehet megszállott ember. Ez alól természetesen az képez kivételt, ha valaki hívő létére tudatosan okkult bűnöket követ el, és ilyen praktikákra szánja magát Isten tilalma ellenére, nyilván kiteszi magát a démonok hatásának.

Szeretném hangsúlyozni, hogy előadásom témája nem az okkultizmus, mert az egy kiterjedt, nagy terület. Ma csupán a nagy témakör egy részkérdésével, a démonokkal kívántam foglalkozni. Az okkultizmus sok ezer régi és modern praktikája ma virágkorát éli, s nem lehet eléggé húzni a vészharangot ország- és világszerte. Arra azonban nagyon kell figyelnünk, hogy ezeknek ellenére ne koronázzuk meg éppen mi az ördögöt és a démonokat azzal, hogy súlyosabb veszélynek ítéljük őket, mint az embereket fenyegető kárhozatot. A legsúlyosabb veszély, ami egy embert fenyeget, az nem a démon, hanem a kárhozat. A hívő népet pedig ne ejtse rabul a démonofóbia, a démonoktól való pánai félelem, s ne kutasson minden bűn mögött a démonok után, mert könnyen megeshik, hogy nem veszik észre a bűn mögött álló legnagyobb ellenséget, a nagy „én”-t.

Előadásom utolsó pontjához érkeztem. Mit tegyen az az ember, aki nem akar a démonok hálójába esni, illetve mit tegyen az, aki már benne van? A legbiztosabb védelem és szabadulás a megtérés, a bűnvallás és életátadás Jézus Krisztusnak. Ha valaki az okkultizmus vagy a bálványimádás bűneit is elkövette,

---

## Fontos kérdéseink

---

vallja meg, és számíthat az IJn 1,9-ben írottakra. A meg nem tért embert a démonok ellen senki sem védi. Azért a legrosszabb állapot – ami létezik – az, ha valaki nem megtért állapotban van.

A megtérés igaz voltát jelzi az, hogy az ilyen ember kész azonnal megszakítani minden okkult kapcsolatát, és megsemmisíteni minden olyan tárgyat, könyvet, ami a démonokhoz kötötte, ha ezekkel foglalkozott, ahogy ezt az efézusiak is tették az ApCsel 19,19-ben. A hívők pedig vegyék komolyan azt, amit Pál az Ef 6,11. és azt követő verseiben ajánl, vagyis vegyék fel az Isten minden fegyverét az ördög minden ravaszágával szemben. Ha egy hívő ezt a felöltözést és fegyverkezést nem ismeri, nem gyakorolja és nem veszi komolyan, az nem lesz ugyan megszállott, de a démonok támadásának ki van téve.

Nem a démoni bűnöket kell tehát nekünk szüntelen vizsgálunk és mérlegelnünk, sokszor neveltséges aprólékossággal, hanem sokkal több energiát kellene fordítanunk a lelki fegyverzet felöltözésére. Ehhez viszont többet kell foglalkoznunk dicső Megváltónkkal, Jézussal és a Lélek kardjának forgatásával, a drága Igével.

Bp. – Nagyvárad tér 1997. május 11.